

Dijital Dönüşümde Ön Yargı ve Özveri

Birçok yenilik her ne kadar heyecan verici olsa da beraberinde değişim ve dönüşüm iddiası ile hayatlarımıza girdiği zaman önyargı, kaygı ve reddetme davranışını göstermemize sebep olabiliyor. İnsan, yeni bir alışkanlık edinmekte birçok yol deniyor, zaman zaman pes ediyor ve “Ben zaten ...” ile başlayan sözlerle bu değişimle arasına hızlıca bir duvar örüyor. Özellikle pandemi sürecinde varlığını bizlere bir mecburiyet olarak iyice hissettiren dijital dönüşüm, öyle sert ve keskin bir kararlılıkla hayatlarımızdaki yerini aldı ki bırakın kabul etme ya da reddetme davranışını seçmeyi, ansızın onu en etkili şekilde kullanabilme çabasına girer olduk. İşte bu sürecin sancısını belki de en çok hisseden kimseler ise öğretmenler oldu.

Bir öğretmen için eğitim-öğretimin verimli ve kesintiye uğramadan devam edebilmesi her zaman ilk öncelik olmuştur. Öğretmenliğin gerektirdiği, özveriyle birçok zorluk ve stresli durumun öğrenen topluluğuna hissettirilmeden kontrol altına alınması en önemli mesleki yeterliliklerden biri olarak ön plana çıkar.

Çevrimiçi eğitim ile başlarda sınıflara dönüşen evlerin salonları öncelerde elışı kes yapıştır duvar süsleriyle öğrencilerin sınıfta hissettikleri yerler oluverdiler. Daha sonra dijital araçlar devreye girdi. Aslında uzun zamandır var olan ancak kimilerimiz için tozlu sandık misali ağız sıkı sıkı kapalı olan Web 2.0 araçları imdadımıza yetişti. Böylelikle daha keyif veren, öğrencinin daha çok dersin içinde olduğu, katkı verip yeni beceriler edindiği ders oturumları gerçekleşmeye başladı. Küresel çaptaki zorluk ve mecburiyet, yeni bir ufku işaret etti bizlere. Ne mutlu ki sınıflarımıza, öğrencilerimize dönmüş olsak da uzak kaldığımız süreçte edindiğimiz dijital beceri ve birikimler, bugün ders planlarımızın vazgeçilmez bir parçası hâlini alıverdi. Dijital dönüşümün yakın geçmişimizdeki eğitim ayağı tam anlamıyla artık zorluk değil bir fırsat hâlini aldı.

Hergün bir başka yeniliğin haberini aldığımız şu günlerde, kısa bir süre önce birden bire çeşitlenen ve her alanda karşımıza çıkan “Yapay Zekâ”, yeni bir sınav verdiğimiz, eşsiz tecrübeler edindiğimiz günleri geri getirdi. Nasıl ki “Bilgisayar oynamak” söyleminden “Çevrimiçi derse bağlanmak” şeklinde dönüşüme uğrayan dijital algımız ve alışkanlıklarımız olduysa, bugün bir oyun ve eğlence gibi görünen, kimileri için ürkütücü olan yapay zekâ furçasının özverili eğitimcilerin ve önyargısız yaklaşımların sonucunda eğitim-öğretimin vazgeçilmez entegre bir parçası olmayacağını kim söyleyebilir ki?

Taha B. ZÜLFİKAR
Sınıf Öğretmeni